

KRISTIN HANNAHOVÁ

Ženy

argo

KRISTIN HANNAHOVÁ

Ženy

Z anglického originálu *The Women*, vydaného nakladatelstvím
St. Martin's Press v roce 2024, přeložila Markéta Polochová.

Přebal navrhl a graficky upravil Jiří Troskov.

Jazyková redakce Tereza Janků.

Korektury Marie Černá a Mirka Jarotková.

Odpovědná redaktorka Markéta Šnobllová Nová.

Technická redaktorka Saša Švolíková.

Vydalo nakladatelství Argo,

Milíčova 13, 130 00 Praha 3, www.argo.cz,

roku 2025 jako svou 5948. publikaci.

Sazba Vladimír Fára.

Vytiskly Tiskárny Havlíčkův Brod.

Vydání první.

ISBN 978-80-257-4846-6

Naše knihy distribuuje knižní velkoobchod Kosmas

Sklad: V Zahradě 877, 252 62 Horoměřice

Tel.: 226 519 383

E-mail: odbyt@kosmas.cz

www.firma.kosmas.cz

Knihy je možno pohodlně zakoupit
v přátelském internetovém knihkupectví
www.kosmas.cz

1. KAPITOLA

Coronado, Kalifornie *Květen 1966*

Sídlo McGrathových, obehnané vysokou zdí s branou, představovalo svět sám pro sebe. Chráněný a soukromý. Vícedílná okna domu v tudorovském stylu na zatravněném pozemku s bujnou vegetací se ve večerním pološeru blýskala jako diamant. Vějířovité palmové listy se vlnily ve větru, na hladině bazénu plavaly svíčky, na větvích obrovského kalifornského dubu visely zlaté lucerny. Mezi slavnostně oděnými lidmi se pohybovala obsluha v černém s tácy plnými sklenic šampaňského, v rohu decentně vyhrávalo jazzové trio.

Dvacetiletá Frances Grace McGrathová věděla, co se od ní dnes večer očekává. Měla se stát ztělesněním dobře vychované, usměvavé a usebrané mladé dámy. Jakoukoli nemístnou emoci měla zkrotit, skrýt, udusit v sobě. Lekce, kterých se Frances dostalo jak doma, tak v dívčí škole svaté Bernadety, v ní pevně zasely zásady vhodného chování. Nepokoje, jež se poslední dobou zemí šířily, i vzteklé výbuchy odporu na ulicích a v univerzitních kampusech pro ni představovaly cizí, vzdálený svět, stejně nepochopitelný jako konflikt v dalekém Vietnamu.

Procházela mezi hosty, usrkávala ledově vychlazenou kolu, snažila se usmívat, tu a tam se zastavila, chvíli pohovořila s přáteli rodičů a přitom doufala, že nedává najevo obavy. Po celou dobu hledala v davu svého bratra, který prozatím nedorazil na vlastní večírek.

Frankie si staršího bratra Finleyho idealizovala. Odjakživa byli neoddělitelní, párek tmavovlasých, modrookých dětí, které od sebe dělily necelé dva roky. Dlouhá kalifornská léta trávili bez dozoru

dospělých, jezdili na kole z jednoho ospalého konce Coronada na druhý a málokdy se doma ukázali před soumrakem.

Jenomže teď se Finley chystal někam, kam ho následovat nemohla.

Tichý večírek narušilo zaburácení motoru, krátce nato se ozvalo hlučné troubení.

Frankie si všimla, jak sebou matka při hlasitém zvuku cukla. Bette McGrathové se přičilo cokoli nápadného nebo vulgárního, a rozhodně nepovažovala za vhodné, aby na svůj příchod někdo upozorňoval troubením.

O chvíli později vpadl Finley dovnitř zadní brankou. Pohledný obličej měl mírně zrudlý, do čela mu spadala kadeř vlnitých černých vlasů. Jeho nejlepší přítel Rye Walsh ho držel kolem ramen, ale oba působili dost vrávoravým dojmem. Opilecky se smáli a podpírali jeden druhého. Kousek za nimi se na večírek hnali další společní kamarádi.

Matka v úchvatných černých šatech a s dokonalým účesem vyrazila skupince rozesmátých mladých mužů a žen v ústrety. Na sobě měla i perlový náhrdelník, dědictví po babičce a decentní upomínku, že Bette McGrathová kdysi bývala Bette Alexanderová z rodu Alexanderů usazených v Newport Beach. „Chlapci,“ pronesla kultivovaně. „To je od vás hezké, že jste konečně dorazili.“

Finley se vyvlékl z Ryeova objetí a pokoušel se udržet rovnováhu.

Táta kývl na hudebníky. Hudba okamžitě ustala. Zahradou se linuly zvuky pozdně jarního večera v Coronadu – šumění oceánu, šustění palmového listí, štěkot psa u sousedů nebo na pláži. Táta v černém obleku na míru, nažehlené bílé košili a černé kravatě, s cigaretou v jedné a koktejlem Manhattan ve druhé ruce, vyrazil vpřed. S krátce střiženými černými vlasy a ostře řezanou, hranatou čelistí vypadal jako bývalý boxer, kterému se nesmírně dařilo a naučil se dobře oblékat, což v podstatě odpovídalo realitě. I mezi svými vyšňořenými přáteli s mámou vyčnívali a úspěch z nich jen sálal. Máma pocházela z bohaté rodiny a odjakživa se držela na vrcholu společenského žebříčku, táta se za ní postupně vyšplhal nahoru a sebejistě stál po jejím boku.

„Přátelé, rodino, čerství vysokoškolští absolventi,“ pronesl táta zvučným hlasem. Zamlada míval jemný irský přízvuk a vynaložil značné úsilí, aby se ho zbavil. Rád se vracel ke své imigrantské minulosti, příběhu plnému začínání od nuly a poctivé dřiny. Zřídka kdy

už se zmínil o štěstí, majetku a příležitosti, k nimž se dostal sňatkem se šéfovou dcerou, všichni to ale věděli. Věděli i to, že po smrti máminých rodičů se táta s nadšením vrhl do rozvoje podnikání v kalifornských realitách a jejich majetek více než ztrojnásobil.

Položil své drobné ženě ruku kolem ramen a přitáhl si ji tak blízko k sobě, jak mu to pobyt ve společnosti dovoľoval. „Jsme vám vděční, že jste nám přišli pomoci rozloučit se s naším synem Finleym.“ Táta se usmál. „Takže už žádné další návštěvy na policejní stanici ve dvě hodiny ráno, kam se dostal po nesmyslné honičce v autech, a hrazení kaucí.“

Ozval se smích. Všichni přítomní věděli, jak trnitá byla Finleyho cesta k dospělosti. Odjakživa byl považován za hvězdu, divoké dítě, před kterým zjihlo i to nejzatvrzejší srdce. Všichni měli Finleyho rádi, většina se však shodla, že to s ním nebylo jednoduché. Především kvůli neustálým rošťárnám musel opakovat čtvrtou třídu. Někdy se choval neuctivě v kostele a líbily se mu dívky v krátkých sukýnkách a s krabičkou cigaret v kabelce.

Když smích odezněl, táta pokračoval: „Přípitek na Finleyho a jeho grandiózní dobrodružství. Jsme na tebe hrdí, synu!“

Obsluha přinesla lahve Dom Pérignon a dolévala šampaňské. Vzduchem se neslo cinkání sklenic. Hosté obklopili Finleyho, muži mu gratulovali a poplácávali ho po zádech. Mladé ženy se tlačily dopředu a snažily se zaujmout jeho pozornost.

Táta kývl na hudebníky a ti znovu spustili.

Frankie si připadala odstrčená, a tak zamířila do domu. Prošla kolem prostorné kuchyně, kde měli dodavatelé občerstvení plné ruce práce s přípravou kanapek a jejich ukládáním na podnosy.

Zamířila do otcovy pracovny. Jako malá měla tenhle pokoj nejraději z celého domu. Veliká měkká kožená křesla, podnožky, dvě stěny plné knih, obrovský psací stůl. Vonělo to tu kůží, doutníky a drahou kolínskou. Na desce stolu ležely úhledné hromady stavebních povolení a architektonických náčrtů.

Celá jedna stěna místnosti byla věnována jejich rodinné historii. Visely tam zarámované fotografie zděděné po máminých rodičích, a dokonce i několik snímků, které si táta přivezl z Irska. Byl tu portrét pradědečka McGratha ve vojenské uniformě, na kterém salutoval do fotoaparátu. Vedle něj visela válečná medaile v rámu, kterou dědeček Francis získal v první světové válce. Mezi zarámovaným

Purpurovým srdcem dědy Alexandera a novinovým výstřižkem s fotkou lodě, na níž sloužil, připlouvající po válce do přístavu, visela svatební fotografie rodičů. Zato tu nebyl ani jediný tátův snímek v uniformě. Ke své smůle dostal hodnocení 4-F, což ho pro vojenskou službu diskvalifikovalo. Byla to věc, na kterou žehral v soukromí, výhradně před svými nejbližšími a pouze když pil. Po válce přesvědčil dědu Alexandera, aby v San Diegu začal stavět dostupné bydlení pro válečné veterány. Táta to nazýval svým příspěvkem k boji a jeho nápad slavil obrovský úspěch. Ve všech rozhovorech vystupoval tak „hrdě vojensky“, až časem všichni obyvatelé Coronada zapomněli, že vlastně nesloužil. Nevisely tu ani žádné fotografie jeho dětí. Otec věřil, že místo na zdi si člověk musí zasloužit.

Frankie slyšela, jak se za ní tiše otevírají dveře, a někdo řekl: „Omlouvám se. Nechtěl jsem rušit.“

Otočila se a ve dveřích uviděla Rye Walshe. V jedné ruce držel koktejlovou sklenici, ve druhé krabičku cigaret Old Gold. Bylo zřejmé, že hledal místo, kde by si mohl v klidu zakouřit.

„Skrývám se před venkovním veselím,“ ozřejmila Frankie. „Zdá se, že nemám moc náladu oslavovat.“

Rye nechal dveře otevřené a vešel dovnitř. „Tak to jsme dva. Asi si na mě nepamatuješ...“

„Joseph Ryerson Walsh, zkráceně Rye. Podle té whisky,“ řekla Frankie a pokusila se o úsměv. Tak se jí představil loni v létě. „Pročpak se schováváš? S Finem jste jako dvojčata. Oba zbožňujete večírky.“

Když se k ní přiblížil, poskočilo jí srdce. Od prvního setkání na ni takhle působil, ale vlastně spolu nikdy pořádně nemluvili. Nevěděla, co mu říct ve chvíli, kdy si připadala osaměle. Osířele.

„Bude mi chybět,“ špitl Rye.

Do očí jí vhrkly slzy. Rychle se otočila směrem k portrétové zdi. Postavil se vedle ní. Společně se zadívali na rodinné fotografie a vzpomínky. Muži v uniformách, ženy ve svatebních šatech, medaile za chrabrost i zranění v boji, zarámovaná americká vlajka složená do trojúhelníku, kterou dostala babička z otcovy strany.

„Jak to, že tu kromě svatebních fotografií nevisí snímky žádných žen?“ zeptal se Rye.

„Je to zeď hrdinů. Na počest obětí, které naše rodina učinila při službě vlasti.“

Zapálil si cigaretu. „I ženy můžou být hrdinky.“

Frankie se zasmála.

„Co je na tom vtipného?“

Otočila se k němu a otřela si slzy. „Já... no... nemyslíš přece...“

„Ale ano,“ řekl a podíval se na ni. Nevzpomínala si, že by si ji nějaký muž někdy takhle prohlížel. S takovou intenzitou. Zalapala po dechu. „Myslím to vážně, Frankie. Píše se rok 1966. Celý svět se mění.“

O několik hodin později, když se hosté začínali zdvořile trousit pryč, si Frankie uvědomila, že dál přemýšlí o Ryeovi a jeho slovech.

I ženy můžou být hrdinky.

Něco takového jí ještě nikdo neřekl. Ani učitelé u Svaté Bernadety, ani rodiče. Dokonce ani Finley. Proč ji nikdy nenapadlo, že si i dívka, žena, může nějakým hrdinským nebo důležitým činem vysloužit místo na zdi v otcově pracovně, že i žena může něco vynalézt, objevit nebo se jako zdravotní sestra uplatnit na bojišti a zachraňovat životy?

Ta myšlenka byla jako zemětřesení a otrásla jejím světem i smýšlením o sobě samé. Celé roky jí řádové sestry, učitelé i matka tvrdili, že zdravotní sestra je ideální povolání pro ženu.

Učitelka. Zdravotní sestra. Sekretářka. Přijatelné vize budoucnosti pro dívky jako ona. Zrovna minulý týden si Frankie matce stěžovala, že nerozumí některým složitějším věcem v biologii, a ta smírně opáčila: Koho zajímají žáby, Frankie? Povolání zdravotní sestry budeš vykonávat jen do doby, než se vdáš. Mimochodem, nejvyšší čas začít o tom přemýšlet. Přestaň se hnát za ukončením studia a trochu zvolni. Koho zajímá, jestli dostuduješ s předstihem? Musíš víc chodit na schůzky. Odjakživa jí vtloukali do hlavy, že jejím posláním je stát se dobrou manželkou, správně vychovávat děti a s láskou se starat o domácnost. Na střední katolické škole je celé dny učili, jak mají dokonale vyžehlit látku kolem knoflíkové dírky, jak poskládat kapesník a elegantně prostřít stůl. A na Sandiegské vyšší dívčí škole se mezi jejími spolužačkami a kamarádkami nekonala žádná velká rebelie. Dívky se smíchem přiznávaly, že spíš než na titul se soustředí na hledání nápadníka. Ani ona se při výběru zdravotnické školy dvakrát nerozmýšlela a šlo jí především o dobré známky a o to, aby na ni rodiče mohli být pyšní.

Hudebníci si balili nástroje, obsluha odnášela prázdné sklenice a Frankie si vyzula sandály, opustila zahradu a procházela se po prázdném Ocean Boulevardu, ulici se širokým chodníkem, která oddělovala dům jejích rodičů od pláže.

Přímo před ní se rozprostíral zlatavý písek pláže Coronado. Na levo stál slavný Hotel del Coronado, napravo se nacházela námořní letecká základna North Island, jež se v nedávné době změnila v kolébku námořního letectva.

Vánek si pohrával s jejím natupírovaným mikádem, ale proti spreji Aqua Net, který udržel na místě každý pramen vlasů, neměl nejmenší šanci.

Frankie se posadila do chladného písku, pažemi objala pokrčená kolena a hleděla do vln. Nad hlavou jí visel měsíc v úplňku. Neda-leko se nad pláží rozprskával oranžový ohňostroj a ve vzduchu byl cítit dým.

Jak má taková žena zčistajasna vyrazit do světa? Jak se vydat na cestu, na kterou ji nikdo nezval? Pro Finleyho to bylo snadné, ten měl jasně nalajnovaný směr. Čekalo se od něj, že udělá totéž co všichni McGrathové a Alexanderové: bude se ctí sloužit vlasti a potom převezme rodinné podnikání v nemovitostech. Zato Frankie nikdo žádnou jinou budoucnost kromě manželství a dětí nepředpovídal.

Zaslechla za sebou smích a dusot nohou. Mladá plavovlasá žena si těsně u vody sundala boty a skočila do vln. Rye běžel se smíchem za ní, dokonce se ani nenamáhal se zouváním. Někdo falešně zpíval „Walk Like a Man“.

Finley si kecl na zem vedle Frankie a přiopile se na ni svalil. „Kdes byla celý večer, panenke? Chybělas mi.“

„Ahoj, Fine,“ řekla Frankie tiše. Opřela se o něj a vzpomínala na jejich společný život na téhle pláži: jako děti si tu stavěli propracované hrady z písku, a z auta se zmrzlinou, které v létě popojíždělo po Ocean Boulevardu tam a zpátky a cinkalo, si přinášeli nanuky na špejli. Celé hodiny strávili na surfařském prkně: posadili se na něj, nohy spustili přes okraj do vody, pálilo na ně slunce, povídali si, čekali na správnou vlnu a svěřovali jeden druhému svá největší tajemství.

Vždycky spolu. Nejlepší kamarádi.

Věděla, co od ní potřebuje: měla by mu říct, že je na něj hrdá, a s úsměvem ho poslat pryč, ale nedokázala to. Nikdy si nelhali.

A teď nebyla vhodná chvíle s tím začínat. „Fine, víš jistě, že je to dobrý nápad, odejít do Vietnamu?“

„Neptej se, co tvá vlast může udělat pro tebe, ale co můžeš udělat ty pro ni.“

Frankie si povzdechla. Ona i Finley si prezidenta Kennedyho idealizovali. Jeho slova pro ně něco znamenala. Co mohla namítnout? „Já vím, ale...“

„Není to nebezpečné, Frankie. Věř mi. Absolvoval jsem Námořní akademii a stal se ze mě lodní důstojník s pohodovým zařazením. Ani se nenaděješ a budu zpátky. Vůbec ti nestihnu chybět.“

Všichni opakovali pořád totéž: komunismus je zlo, které je třeba zastavit. Tak to v období studené války chodilo. Nebezpečná doba. Jestliže mohl komunista zastřelit prezidenta Kennedyho v Dallasu za bílého dne, jak se mohl kterýkoli Američan cítit bezpečně? Všichni se shodli, že komunismus se nesmí dál šířit po Asii, a Vietnam se stal místem, kde se ho rozhodli zastavit.

V nočních zprávách se vysílaly reportáže s usměvavými vojáky, kteří pochodovali v četách vietnamskou džunglí a ukazovali novinářům palec nahoru. Žádné krveprolití.

Finley jí položil ruku na ramena.

„Budeš mi chybět, Oříšku,“ řekl. Slyšela, jak mu přeskočil hlas, a věděla, že i on má strach.

Snažil se ho celou dobu utajit před ní, nebo sám před sebou?

A bylo to tu: obavy a úzkost, jež se celý večer snažila potlačit, ignorovat. Náhle ji přemohly. Už od nich nedokázala odvracet zrak.

Její bratr se chystal jít do války.

2. KAPITOLA

Následujícího půl roku psávala Frankie bratrovi každou neděli po návratu z kostela. Na oplátku dostávala zábavné dopisy, v nichž jí Finley popisoval život na lodi a šaškárny, které dělali ostatní námořníci. Posílal jí pohlednice sytě zelené džungle, blankytného moře a pláží s bělostným pískem. Vyprávěl jí o večírcích v důstojnickém klubu a ve střešních barech v Saigonu i o slavných osobnostech, které přijely vojáky rozveselit.

V jeho nepřítomnosti si Frankie nabrala víc předmětů a školu dokončila dříve a s vyznamenáním. Jako čerstvá zdravotní sestra získala své první zaměstnání: noční směny v malé nemocnici v nedalekém San Diegu. Nedávno začala přemýšlet, že by se odstěhovala od rodičů a pořídila si vlastní bydlení. Byl to její sen, o nějž se s Finleym podělila minulý týden v dopise. *Jen si to představ, Fine. Kdybychom bydleli v nějakém malém bytě poblíž pláže. Třeba v Santa Monica. Kolik legrace bychom spolu užili...*

Dnes, v chladný večer posledního listopadového týdne, panoval na nemocničních chodbách klid. Frankie v naškrobené bílé uniformě a s vyčesanými vlasy skrytými pod čepcem pochodovala za vrchní sestrou na noční směně. Žena ji zavedla do soukromého pokoje bez květin i návštěvníků, ve kterém ležela a spala nějaká mladá žena. Frankie si vyslechla – znovu –, jak má dělat svou práci.

„Středoškolačka od Svaté Anny,“ řekla vrchní sestra a pak neslyšně dodala: *Dítě*, jako by to slovo samo o sobě bylo hřích. Frankie věděla, že Svatá Anna byl místní domov pro svobodné matky, přestože se o tom nikdy nemluvilo: o dívkách, které náhle opustily školu a vrátily se o několik měsíců později, tišší a osamělé.

„Má málo infuze. Mohla bych...“

„Pro Kristovy rány, slečno McGrathová, víte přece, že na to nejste připravená. Jak dlouho u nás jste? Týden?“

„Dva, madam. A jsem vystudovaná zdravotní sestra. Moje výsledky...“

„Tady nikoho nezajímají. Zajímají mě akorát vaše dovednosti, a těch máte prozatím pomálu. Jste tady, abyste kontrolovala mísy, doplňovala vodu do džbánů a pomáhala pacientům na toaletu. Až budete připravená dělat víc, dám vám vědět.“

Frankie si tiše povzdechla. Přece netrávila dlouhé, vyčerpávající hodiny studiem, jež navíc úspěšně dokončila dřív, jenom proto, aby vyměňovala mísy a načechrávala polštáře. Jak má získat praktické dovednosti, které potřebuje, aby se mohla ucházet o místo v nějaké prvotřídní nemocnici?

„Změřte a запиšte všechny údaje z kapaček. Potřebuji ty informace co nejrychleji. Tak šup.“

Frankie přikývla a pustila se do večerního kolečka. Obcházela jeden pokoj za druhým.

Než se dostala do pokoje číslo 107, byly skoro tři hodiny ráno.

Tiše otevřela dveře. Vždy se snažila pacienty nevzbudit.

„Přišla jste si prohlédnout hříčku přírody?“

Frankie se zarazila, nevěděla, co má dělat. „Můžu se vrátit...“

„Zůstaňte. Prosím.“

Zavřela za sebou dveře a popošla k lůžku. Pacientem byl mladý muž s dlouhými, rozčuchanými světlými vlasy, světlou pletí a úzkým obličejem. Nad horním rtem mu rašil chomáč plavě hnědých vousů. Vypadal jako kluk, kterého byste mohli vidět surfovat v Trestles – kdyby ovšem v rohu pokoje nestál invalidní vozík.

Pod příkrývkou se rýsovaly obrysy nohou, lépe řečeno jedné nohy.

„Můžete se podívat,“ řekl. „Těžko tomu odolat. Kdo by si nechtěl prohlédnout mrzáka?“

„Rozrušuji vás,“ řekla, o krok ustoupila a chystala se otočit.

„Nechodte pryč. Chtějí mě poslat na psychiatrické oddělení, protože jsem se pokusil zabít. Nedobrovolná hospitalizace, nebo nějaká podobná kravina. Jako by věděli, co se mi honí hlavou. Každopádně na nějakou dobu klidně můžete být poslední člověk při smyslech, kterého vidím.“

Frankie nejistě postoupila vpřed, zkontrolovala mu kapačku a hodnoty zapsala do karty.

„Měl jsem použít zbraň,“ řekl.

Nevěděla, jak reagovat. Ještě nikdy se nesetkala s nikým, kdo by si sáhl na život. Připadalo jí nezdvořilé zeptat se proč, ale taky zůstat zticha.

„Vytáhl jsem to na tři sta čtyřicet dní nasazení. Myslel jsem si, že mám volnáška domů. To není dobrý. Takhle krátký pobyt.“

Když si všiml Frankiina nechápavého výrazu, dodal: „Vietnam.“ Povzdechl si. „Moje holka – Jilly – na mě čekala, psala mi milostné dopisy, to všechno až do chvíle, než jsem šlápl na žabí minu a přišel o nohu.“ Mladík sklopil oči. „Říkala, že si zvyknu, mám tomu dát čas. Snažím se...“

„To vám řekla vaše přítelkyně?“

„Ale kdež. Zdravotní sestra ve Dvanácté evakuační nemocnici. Dostala mě z nejhoršího. Seděla vedle mě, když mi z toho hrabalo.“ Podíval se na Frankie a natáhl k ní ruku. „Zůstanete tady, dokud neusnu, madam? Mívám noční můry...“

„Jistě, vojáku. Nikam nepůjdu.“

Když usnul, Frankie ho dál držela za ruku. Nemohla si pomoci: myslela na Finleyho a na dopisy, které jí každý týden psal, plné zábavných historek a popisů překrásné krajiny. *Měla bys vidět, jaké tu mají hedvábí a drahokamy, panenka. Máma by nakupovala od rána do večera. A panejo, vojáci vědí, jak rozjet večírek.* Pořád jí opakoval, že válka se blíží k závěru. Walter Cronkite ve večerních zprávách tvrdil totéž.

Přesto pokračovala dál.

A muži umírali. Nebo přicházeli o nohy.

Zdravotní sestra ve Dvanácté evakuační nemocnici. Dostala mě z nejhoršího.

Frankie o zdravotních sestrách ve Vietnamu nikdy nepřemýšlela. V novinách nebylo o žádných ženách ani slovo. Vlastně se nikdo o ženách ve válce nezmiňoval.

I ženy můžou být hrdinky.

V tu chvíli jako by Frankie znovu procitla a získala novou, odvážnou ambici.

„Mohla bych sloužit své vlasti,“ oznámila muži, kterého držela za ruku. Byla to revoluční, děsivá, vzrušující myšlenka.

Ale mohla by? Opravdu by mohla?

Jak zjistíte, jestli máte na něco takového potřebnou sílu a odvalu? Zvláště jako žena vychovávaná, aby se stala dámou, jejíž kuráž nikdy nikdo netestoval.